

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.03.2015, sp. zn. 4 Tdo 350/2015, ECLI:CZ:NS:2015:4.TDO.350.2015.1

Číslo: 14/2016

Právní věta: Jednání pachatele, jenž vnikl do obydlí jiného, k němuž neměl právo bydlení, za použití klíče, který v minulosti získal od oprávněné osoby sice legálním způsobem, ale posléze mu tato osoba vstup do obydlí zakázala a pachatel tento zákaz tímto porušil, naplňuje zákonný znak skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 2 tr. zákoníku spočívající v překonání překážky, jejímž účelem je zabránit vniknutí do obydlí jiného.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.03.2015

Spisová značka: 4 Tdo 350/2015

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Porušování domovní svobody

Předpisy: § 178 odst. 2 tr. zákoník

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného D. D. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 24. 10. 2014, sp. zn. 68 To 269/2014, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu v Šumperku pod sp. zn. 1 T 130/2014.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 16. 7. 2014 sp. zn. 1 T 130/2014, byl obviněný D. D. uznán vinným ad 1) zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku a přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, v bodě 2) přečinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku v souběhu s přečinem vyhrožování s cílem působit na úřední osobu podle § 326 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a v bodě 3) přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Podle výroku rozsudku se vytykaného jednání dopustil tím, že

Ad 1)

„...dne 20. 2. 2014 mezi 15.00 a 16.00 hod. na chodbě rodinného domu v J. vyhrožoval P. J., trvale

bytem tamtéž tím, že ji zabije, pokud ona ukončí jejich vztah trvající od 17. 11. 2013, přičemž vytáhl z kapsy vystřelovací nůž o délce čepele cca 10 cm, na to reagovala J. tak, že požadovala, aby se z jejího domu vystěhoval, neboť vztah považuje za skončený, což obviněný odmítl se slovy, že spolu čekají dítě a pokud J. nebude s ním, tak nebude s nikým, poté co J. o tomto jednání telefonicky vyrozuměla Policii ČR v Z., tak obviněný před příjezdem policie z domu odešel, ale následně se k domu vrátil a přestože mu J. z okna opakovaně sdělila, aby do domu nevstupoval, že jejich vztah skončil, vyhrožoval po 22.00, že pokud nebude do domu vpuštěn, z domu se nedostanou, přičemž před domem vyléval z plastového kanystru, který našel v kotelně domu, benzín na beton v prostoru dveří a okna a vyhrožoval jeho zapálením, přičemž v ruce držel zapalovač; poté se snažil do domu vniknout oknem v prvním patře domu přes střechu přístřešku, později do domu vnikl hlavními vchodovými dveřmi zřejmě za pomoci klíče od těchto dveří, jenž našel ve vozidle zn. Chevrolet AV 1,2, kdy se jedná o vozidlo po zemřelých rodičích P. J., vstoupil do pokoje dcer J. v prvním patře, kde vyzval přítomnou P. J., aby s ním šla z pokoje, a když odmítla, uchopil ji za vlasy, a v přítomnosti nezletilých dcer ji vytáhl do obývacího pokoje v prvním patře, kde ji fyzicky napadl, škrtil, dělal jí výčitky, když tímto jednáním poškozené způsobil viditelný škrábanec pod levým okem a několik oděrek pod ramenem pravé ruky bez nutnosti lékařského ošetření, přitom požíval alkohol zn. Berensen, a před příjezdem policistů OOP Z., které se podařilo prostřednictvím nezl. dcery poškozené přivolat, sebral telefony P. J. a i oběma nezletilým dcerám, které u něj při následném zadržení policisté dne 21. 2. 2014 v 01:00 hod. našli, následně dne 21. 2. 2014 po 01:00 hod. po zadržení ve smyslu § 76 odst. 1 tr. řádu policisty OOP ČR Š. s vysvětlením zákonných důvodů ze strany policistů, které proběhlo v domě P. J. v obci J., byl policisty pprap. V. K. a pprap. P. H. odveden do služebního motorového vozidla v barvách Policie ČR odstaveného před daným domem a usazen přes pasivní odpor na zadní sedadlo za účelem jeho eskorty do budovy OOP ČR Z., přičemž poté se D. D. podařilo stáhnout okénko a na P. J. křičel: „Tos posrala P., já si to s tebou vyřídím a je mi jedno, jestli to bude zítra nebo za pět roků. Víš, co jsem ti slíbil a to splním a přísahám na život svých dětí, že to udělám!“

Ad 2)

„...následně dne 21. 2. 2014 krátce po 01:00 hod. a výhrůžce pronesené na adresu P. J. před domem v obci J., přestože mu ze strany policistů pprap. K. a pprap. H., oděných v uniformách příslušníků Policie ČR, bylo sděleno, že byl zadržen ve smyslu § 76 odst. 1 tr. řádu a že bude eskortován do budovy OOP ČR Z., a byl si tak vědom, že policisté vykonávají pravomoc úřední osoby, při snaze policisty pprap. V. K. zavřít stažené okénko zadních pravých dveří vozidla a dveře samotné, položil se na zadních sedačkách na levý bok a pokusil se nohou kopem policistu K. zasáhnout do hlavy v době, kdy se skláněl ke klíče dveří za účelem uzavření okna, což se mu s ohledem na ostražitost policisty, který se uhnul, nepodařilo, poté začal policistům pprap. V. K. a pprap. P. H. vulgárně nadávat, požadoval okamžité propuštění s tím, že pokud tak policisté neučiní, tak jim vyhrožoval, že si je najde a s jedním po druhém si to osobně vyřídí, následně se bránil připoutání bezpečnostním pásem a přes opakovaná upozornění policistů, aby se choval slušně a nedopouštěl se protiprávního jednání, se jeho agresivita verbální i fyzická stupňovala, a proto policisté přistoupili k jeho připoutání ve vozidle služebními pouty za ruce k zadní mříži oddělující zavazadlový prostor od kabiny cestujících, když před započítím vlastní eskorty oběma policistům K. i H. vyhrožoval, že je nechá najít a zmlátit, což sliboval na život svých dětí, policistovi K. přímo vyhrožoval, „když seš takovej buzerant, tak tě nechám zmlátit a pořádně vyšukat do prdele velkým buzerantem, kterého si sám najdu“, přitom kopal nohama do sedaček a vnitřních prostor vozidla, zařízení vozidla tímto nepoškodil, dále opakovaně požadoval cigaretu, a když byl policisty odmítnut, vyhrožoval, že pokud nedostane cigaretu, takovou jízdu policisté do Z. ještě nezažili, protože policajta vedle sebe ukope nohama a řidiče kopne za jízdy do hlavy, a pokud dojde k nehodě, tak mu to nevadí, proto během jízdy do Z. mu musel policista K. fyzicky bránit v uskutečnění fyzického napadení, kterým hrozil tím, že jej přitlačil svým tělem ke dveřím vozidla a to po celou dobu jízdy z J. do Z., cca 12 kilometrů.“

Ad 3)

„...v přesně nezjištěných dnech od 17. 11. 2013 do konce listopadu roku 2013 opakovaně řídil v obci J., do obce H. a i jinde motorové vozidlo zn. Chevrolet AV 1,2, když se jedná o vozidlo po zemřelých rodičích P. J., trv. bytem J., jenž doposud nebylo vypořádáno v rámci dědického řízení, a dále nejméně od počátku roku 2014 nejméně do 20. 2. 2014 opakovaně řídil jako řidič vozidlo Renault Megan Scenic, jenž zakoupil přesně nezjištěného dne v Ch. od předchozího majitele, se kterým následně jezdil z obce J. z bydliště P. J., trv. bytem J. na různá místa, do Ch., a dne 20. 2. 2014 do obce C., ačkoli mu byl rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 24. 10. 2008 pod sp. zn. 7 T 121/2008, který nabyl právní moci dne 19. 1. 2009, mimo jiné za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zákona uložen podle § 49 odst. 1 tr. zákona trest zákazů činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let, přičemž zákaz řízení motorových vozidel mu byl dne 27. 1. 2010 dle § 419 tr. zákoníku poměrně zkrácen na 30 měsíců, trest odnětí svobody vykonal 20. 11. 2009, byl však odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 4 ze dne 29. 9. 2008 za trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zákona ke čtyřem rokům odnětí svobody nepodmíněně a z výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn dne 16. 11. 2013.“

2. Za to mu byl v sazbě § 175 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtyřiceti dvou měsíců. Pro výkon trestu byl obviněný podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákoníku byl obviněnému uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu v trvání dvou roků. Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku byl vysloven i trest propadnutí věci, a to jednoho kusu bočního vystřelovacího nože s rukojetí imitující černé dřevo, který byl užit ke spáchání trestného činu.

3. Proti tomuto rozsudku podal obviněný v zákonné lhůtě odvolání, které projednal Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci ve veřejném zasedání konaném dne 24. 10. 2014. Usnesením sp. zn. 68 To 269/2014, krajský soud toto odvolání podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodné.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Obviněný podal prostřednictvím svého obhájce proti usnesení soudu druhého stupně dovolání, které zaměřil do výroku o vině pod body 1) a 3) výroku rozsudku soudu prvního stupně a do výroku o trestu, v němž uplatnil dovolací důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř.

5. Obviněný shledává extrémní nesoulad mezi skutkovým stavem, jak byl zjištěn z provedených důkazů a skutkovým stavem vyjádřeným v popisu skutku. Podle jeho názoru nelze z provedených důkazů vůbec dovodit, že se jednání, které bylo popsáno pod body 1) a 3), stalo. Jak nalézací tak odvolací soud nevyhodnotily důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a jejich skutková zjištění tak nemohou obstát. Důkazy neposkytují možnost závěru, že by vyhrožoval poškozené J. zabitím, že by vytáhl nůž o délce čepele 10 cm, že by poléval prostor u domu benzínem. Obdobně nemá v ničem oporu tvrzení poškozené, že by ji obviněný fyzicky napadl, neboť na jejím těle nebyly zjištěny žádné stopy fyzického násilí. Pokud odvolací soud dospěl k jiným závěrům, pak pouze proto, že upřednostnil nekriticky verzi poškozené o průběhu skutkového děje, aniž by se vypořádal s ostatními skutečnostmi. Tento způsob hodnocení důkazů odvolacím soudem pak považuje za projev libovůle.

6. Dovolatel současně vyjádřil názor, že jeho jednání pod bodem 1) výroku rozsudku nenaplnuje všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku. K naplnění znaku „spáchání činu se zbraní“ je podstatné, zda k užití zbraně došlo způsobem, z něhož by vyplývalo, že zbraň bude užitá proti poškozenému v situaci, kdy on nesplní to

k čemu je nucen. Prosté vytažení nože k naplnění tohoto znaku postačovat nemůže, přičemž z popisu skutku vyplývá, že obviněný neučinil s nožem nic, co by mohlo v poškozené vyvolat obavu z uskutečnění vyhrůzek.

7. U přečinu porušování domovní svobody v kvalifikované skutkové podstatě se rovněž vyžaduje užití násilí, pohrůžky bezprostředního násilí nebo překonání překážky, jejímž účelem je zabránit vniknutí. Obviněný poukázal na to, že do domu vnikl při užití klíčů, které měl k dispozici, nikoli jiným způsobem. Pokud byl totiž náhle a neočekávaně vyhozen ze společného bydliště, kde měl všechny své věci, neměl s ohledem na podvečerní čas možnost věci dopravit jinam a vzhledem k tomu, že se vše odehrálo v měsíci únoru, nebylo po něm možno spravedlivě požadovat, aby s ohledem na klimatické podmínky setrval celou noc venku. Jeho jednání tak může naplňovat maximálně skutkovou podstatu přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku.

8. Ve vztahu k uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný namítl, že při ukládání trestu soudy nezohlednily jeho doznání, jeho písemnou omluvu policistům, okolnosti, že v případě bodů 1) a 2) jednal při výrazném citovém vypětí a rozrušení, vyvolaném náhlou změnou životní situace. Tyto polehčující okolnosti nebyly nikterak zohledněny, proto uložený trest považuje za přísný a domáhá se uložení trestu mnohem mírnějšího.

9. Závěrem mimořádného opravného prostředku navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení odvolacího soudu zrušil v rozsahu a z důvodů v dovolání uvedených a věc přikázal Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

10. K dovolání obviněného se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. písemně vyjádřil státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jeho názoru značná část námitek, které obviněný uplatnil v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. tomuto dovolacímu důvodu neodpovídá, neboť jimi pouze odmítá relevantní soudy učiněná skutková zjištění. Pod deklarovaný dovolací důvod lze s jistou dávkou tolerance podřadit námítky vztahující se k absenci zákonných znaků kvalifikovaných skutkových podstat podle § 175 odst. 2 písm. c) a § 178 odst. 2 tr. zákoníku, které však státní zástupce neshledává důvodnými. K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. státní zástupce konstatuje, že obviněným uplatněná argumentace tomuto dovolacímu důvodu neodpovídá, vzhledem ke striktní formulaci tohoto zákonného ustanovení. Vzhledem k těmto svým závěrům navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. podané dovolání odmítl jako zjevně neopodstatněné, a to v neveřejném zasedání konaném podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

III.

Přípustnost dovolání

11. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř.], bylo podáno obviněným jako osobou oprávněnou, prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Dovolání obsahuje i obligatorní náležitosti stanovené v § 265f odst. 1 tr. ř.

12. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námítka vznesené obviněným naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod, jehož existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

13. Obviněný v dovolání uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle kterého lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu je pak možno namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, třebaže nejde o trestný

čin nebo sice jde o trestný čin, ale jeho právní kvalifikace neodpovídá tomu, jak byl skutek ve skutkové větě výroku o vině popsán. Z těchto skutečností pak vyplývá, že Nejvyšší soud se nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních, a protože není oprávněn v rámci dovolacího řízení jakýmkoliv způsobem nahrazovat činnost nalézacího soudu, je takto zjištěným skutkovým stavem vázán (srov. rozhodnutí Ústavního soudu [II. ÚS 760/02](#), [IV. ÚS 449/03](#)). Povahu právně relevantních námitek nemohou tedy mít námitky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námitky, kterými dovolatel vytýká soudu neúplnost provedeného dokazování.

IV. Důvodnost dovolání

14. Především je třeba konstatovat, že všechny dovolací námitky obviněného vztahující se k výroku o vině pod body 1) a 3) jsou doslovně přejaty z podaného odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, jimiž se obsáhle zabýval a vypořádal se s nimi krajský soud. Zejména pokud šlo o výhrady ke způsobu hodnocení jednotlivých důkazů, které byly ve věci provedeny, a to jak svědeckých výpovědí, tak listinných důkazů, jakož i znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Krajský soud přehledně a logicky odůvodnil, proč neshledal v provedeném hodnocení důkazů nelogické prvky či projevy libovůle, vybočující ze zákonného rámce ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. Naopak podrobně rozvedl proč svědkům, na jejichž výpovědích jsou výroky o vině budovány, uvěřily soudy obou stupňů, takže důvodně nemohl přisvědčit tvrzení obviněného o zaujatosti svědkyň, zejména dcer poškozené, vůči jeho osobě. Tyto pasáže rozhodnutí soudu druhého stupně, stejně jako příslušné pasáže v odůvodnění rozsudku soudu nalézacího, v žádném případě neodůvodňují úvahu o existenci tzv. „extrémního nesouladu“ mezi vykonanými skutkovými zjištěními a z toho vyvozenými právními závěry soudů obou stupňů. Tento nesoulad nelze dovodit pouze z toho, že obviněný s učiněnými závěry nesouhlasí a prosazuje svou konstrukci skutkového děje, když fakticky jde o pokračující polemiku s učiněnými závěry soudů obou stupňů. Nejvyšší soud uzavírá, že námitky tohoto typu nelze podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

15. Pod tento dovolací důvod lze s jistou dávkou tolerance podřadit námitky, jimiž obviněný zpochybňuje existenci zákonných znaků kvalifikovaných skutkových podstat zločinu podle § 175 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku a přečinu podle § 178 odst. 2 tr. zákoníku. Jde však o námitky neopodstatněné.

16. Z obsahu skutkových zjištění tak, jak se posléze promítly do znění skutkové větě pod bodem 1) výroku rozsudku, plyne, že obviněný dne 20. 2. 2014 na chodbě rodinného domu v obci J. vyhrožoval P. J., že ji zabije, pokud ona ukončí jejich tři měsíce trvající vztah. Pokud v této situaci vytáhl z kapsy vystřelovací nůž o délce čepele 10 cm, nutno přisvědčit závěrům soudů obou stupňů, že takováto manipulace s nožem, který má v intencích ustanovení § 118 tr. zákoníku charakter zbraně, posiluje zdůrazněnou pohružku užití násilí. Nebylo přitom nezbytně nutné, aby obviněný tímto nožem poškozenou konkrétně bezprostředně ohrožoval, neboť ke zdůraznění pohružky zabitím postačovalo, že poškozené ukázal, že má nůž ihned k dispozici. Při takto popsaném skutkovém stavu nenabyl Nejvyšší soud pochybnost o existenci zákonného znaku kvalifikované skutkové podstaty § 175 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, tedy že čin byl spáchán se zbraní.

17. Podle ustanovení § 178 odst. 1 tr. zákoníku se trestného činu porušování domovní svobody dopustí ten, kdo neoprávněně vnikne do obydlí jiného nebo tam neoprávněně setrvává. Podle § 178 odst. 2 tr. zákoníku pak kvalifikačním momentem vedoucím ke zpřísnění základní trestní sazby je okolnost, že pachatel při činu popsaném v odstavci prvním užije násilí nebo pohružky bezprostředního násilí nebo překoná-li překážku, jejímž účelem je zabránění vniknutí.

18. Obviněný v dovolání namítl neexistenci zákonného znaku „překonání překážky, jejímž účelem je

zabránění vniknutí“. Podle ustálené judikatury jsou takovouto překážkou zamčené dveře, plot, zábradlí balkonu, mříže, ale i okno přístupné jen s použitím žebříku. Překážka nemusí být překonána za použití násilí, ale postačí jakékoli její odstranění, přeskočení, přezení apod. Často se k odstranění překážky používá i technických prostředků, např. paklíče nebo planžety. O překonání překážky jde i tehdy, když pachatel např. otevřel dveře pravým klíčem, který odcizil, vylákal nebo našel. K tomu srov. např. rozhodnutí uveřejněná pod č. [38/1993-I. Sb. rozh. tr.](#), [č. 29/2008 Sb. rozh. tr.](#) a [č. 15/2015 Sb. rozh. tr.](#) Podle názoru Nejvyššího soudu jde o překonání překážky i tehdy, pokud pachatel v minulosti legálně získal klíč od obydlí od vlastníka nebo jiné oprávněné osoby, ale posléze mu tato osoba vstup do obydlí zakázala a pachatel použitím takového klíče ke vstupu do obydlí vydaný zákaz nerespektoval a ignoroval. Pro úplnost je třeba dodat, že soudy obou stupňů se nezabývaly otázkou, zda obviněnému na podkladě jeho dřívějšího vztahu s poškozenou J. svědčilo právo bydlení v uvedeném domě, případně otázkou zániku tohoto práva. Obviněný však v tomto směru kvalifikovanou námitku nevznesl, naopak připustil, že jeho jednání skutkovou podstatu přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku naplnit mohlo.

19. Obviněný uplatnil rovněž dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Dovolání lze z tohoto důvodu podat tehdy, byl-li obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným.

20. Shora uvedenými vadami napadené rozhodnutí ve výroku o trestu evidentně netrpí, ostatně obviněný žádnou z těchto vad v dovolání ani výslovně nezmiňuje. Uloženému trestu vytýká přílišnou přísnost a nezohlednění některých polehčujících okolností, jež jsou uvedeny v ustanovení § 41 tr. zákoníku. Tyto skutečnosti však v citovaném dovolacím důvodu stanoveny nejsou a obviněným vyslovené výtky se s uplatněným dovolacím důvodem míjejí. Nelze proto učinit jiný závěr, než že jde o námitky zjevně nedůvodné.

21. Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů shledal, že napadené rozhodnutí, ani řízení, které mu předcházelo, netrpí vytýkanými vadami, a proto dovolání obviněného D. D. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné odmítl.